

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 141/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených LD Legal, s.r.o., Trnavská cesta 41, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-9Csp/81/2019-328 z 28. novembra 2024 a uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-9Csp/81/2019-354 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. novembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými uzneseniami mestského súdu o trovách konania. Sťažovateľky navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Okrem priznania trov v konaní pred ústavným súdom tiež žiadajú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre každú z nich 500 eur.

2. Sťažovateľkám ako úspešným žalobkyniam bol v konaní o priznanie škody a náhrady nemajetkovej ujmy priznaný proti žalovaným nárok na náhradu trov konania. Trovy odvolacieho konania boli naopak priznané žalovaným ako úspešným v odvolacom konaní.

3. Mestský súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka v uznesení z 28. novembra 2024 sťažovateľkám priznal trovy konania 1 141,74 eur. Vyšší súdny úradník uviedol, že predmetom

konania bol nárok sťažovateľiek na nemajetkovú ujmu a náhradu nákladov spojených s pohrebom. Aplikujúc § 10 ods. 8 a § 13 ods. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) určil hodnotu úkonu právnej služby na 199,19 eur a sťažovateľkám priznal trovy konania za päť úkonov právnej služby spolu s prislúchajúcimi režijnými paušálmi.

4. Vyšší súdny úradník nepriznal odmenu za dva úkony právnej služby, konkrétne za písomné podanie protistrane – výzva na zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy a písomné podanie protistrane – výzva na plnenie z titulu poistenia zodpovednosti náhrady škody a nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti vyšší súdny úradník uviedol, že išlo o predžalobné výzvy a až na základe novely vyhlášky účinnej od 15. júna 2019 ide o úkony, za ktoré je možné priznať odmenu [§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky].

5. Vyšší súdny úradník ďalej nepriznal trovy za úkon prevzatie a príprava zastúpenia pre každú sťažovateľku zvlášť, ale iba za jeden takýto úkon s odôvodnením, že právny zástupca bol dôsledne oboznámený s prípadom už pri prevzatí zastupovania prvej žalobkyne.

6. Okrem toho neboli sťažovateľkám priznané ani trovy za ďalšie úkony právnej služby, a to za vyjadrenie k postúpeniu veci na základe námietky uplatnenej žalovanou s odôvodnením, že nešlo o podanie vo veci samej, ale iba za vyjadrenie nesúhlasu s postupom súdu. Tiež neboli priznané trovy za ďalšie porady alebo rokovania s klientom s tým, že tieto trovy vyšší súdny úradník nepovažoval za účelné. Napokon sťažovateľkám neboli priznané ani trovy za podanie odvolania vzhľadom na to, že trovy odvolacieho konania boli priznané protistrane.

7. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali sťažovateľky sťažnosť, v ktorej namietali nepriznanie odmeny za dva úkony – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, ako aj za štyri úkony porady so sťažovateľkami.

8. Mestský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľiek ako nedôvodnú zamietol. Zdôraznil, že u všetkých troch sťažovateľiek išlo o skutkovo totožnú vec, pričom boli zastúpené totožným advokátom. Podľa odôvodnenia súdu vyšší súdny úradník postupoval správne podľa § 13 ods. 2 vyhlášky pri priznaní odmeny iba za jeden úkon právnej služby prevzatia a prípravy zastúpenia, keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní troch žalobkýň.

9. Vo vzťahu k odmene za porady s klientom mestský súd poukazoval na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 436/2024 zo 7. novembra 2024, v zmysle ktorého účelnosť a dôvodnosť úkonov treba hodnotiť v závislosti od toho, či sa v konaní objavili nové a podstatné skutočnosti, pre ktoré bolo uskutočnenie úkonu nevyhnutné. Mestský súd konštatoval, že sťažovateľky udelili splnomocnenie advokátovi práve preto, že na rozdiel od nich vie posúdiť potrebný postup v konaní. Porady s klientom bez zmeny skutkového stavu či bez potreby prejednať nové skutočnosti alebo prípadnú zmenu procesného postupu bez toho, aby došlo k zmene procesnej stratégie, sa mu nejavia ako potrebný úkon.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

10. Podľa sťažovateľiek k porušeniu ich práv došlo v dôsledku nesprávnej aplikácie právnych predpisov, extrémne formalistického výkladu a nedostatočného odôvodnenia označených napadnutých rozhodnutí.

11. Vo vzťahu k úkonu právnej služby prevzatia zastúpenia namietajú, že mestský súd vôbec nezohľadnil existenciu procesného spoločenstva v zmysle § 76 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zároveň § 13 ods. 2 vyhlášky aplikoval striktnie formalisticky. Predmetom konania bola náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku smrti matky sťažovateľiek pri dopravnej nehode. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľky v danom prípade tvorili samostatné procesné spoločenstvo, pretože každá z nich utrpela odlišnú ujmu, a uplatňovala si tak samostatný nárok. Skutočnosť, že sťažovateľky uplatňovali svoje nároky v jednom spoločnom konaní, neznamená, že ich skutkové okolnosti a intenzita nemajetkovej ujmy boli totožné.

12. Vo vzťahu k nepriznanej odmene za jednotlivé porady sťažovateľky uvádzajú, že tieto úkony právnej služby boli nevyhnutné na riadne zistenie skutkového stavu a efektívne uplatnenie individuálnych nárokov každej zo sťažovateľiek. Porady mali vecný procesný aj strategický účel, a preto je potrebné ich považovať za nevyhnutné a účelné úkony právnej služby v zmysle vyhlášky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. V časti sťažovateľkami namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením mestského súdu z 28. novembra 2024 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu neprípustnosti. V zmysle princípu subsidiarity (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09) nemal ústavný súd právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľiek, ktoré ním mali byť porušené, mal prostredníctvom sťažnosti sudca mestského súdu.

14. Ústavný súd považuje za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako integrálnej súčasti súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu.

15. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014, IV. ÚS 604/2018). Otázka presnej výšky náhrady trov v zásade nemá ústavnoprávny rozmer.

16. Otázka s ústavnoprávnym rozmerom by vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania mohla vzniknúť v osobitnej situácii, akou môže byť neodôvodnené úplné odopretie odmeny advokátovi, posudzovanie koncepcnej otázky týkajúcej sa výpočtu náhrady trov konania či posúdenie aplikácie

príslušných ustanovení zákona s ohľadom na osobitné okolnosti daného konania a jeho predmetu. Samotné prepočítanie trov v „tretom stupni konania“ však nie je a ani nemôže byť úlohou ústavného súdu (I. ÚS 475/2020, II. ÚS 173/2024).

17. Ústavnému súdu v žiadnom prípade neprináleží rozhodovať, za ktoré úkony právnej služby má alebo nemá byť odmena priznaná, ale len posúdiť, či sťažovateľky dostali od mestského súdu náležitú odpoveď na všetky nimi uplatnené relevantné námietky.

18. Ústavný súd teda skúmal, či sa mestský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia s uvedenými článkami ústavy, listiny a medzinárodných dohovorov.

19. Výhrada sťažovateľiek spočíva v nesúlase s vyhodnotením niektorých úkonov poskytnutej právnej služby ako neúčelných. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na to, že už vyšší súdny úradník sa riadne zaoberal predloženým vyčíslením trov konania. Špecifikoval, za ktoré úkony právnej služby im patrí náhrada, za ktoré požadovanú náhradu krátil a z akých dôvodov a tiež za ktoré úkony im náhradu vôbec nepriznal. Následne, na podklade sťažnosti sudcu mestského súdu sťažnosť zamietol a odôvodnil, prečo považoval rozhodnutie vyššieho úradníka za správne. Mestský súd zdôraznil, že v konaní nenastali také mimoriadne okolnosti, ktoré by menili skutkový stav spôsobom vyžadujúcim si jednotlivé porady s každou sťažovateľkou. Zároveň mestský súd uviedol, že nespochybňuje právo sťažovateľiek mať porady s ich právnym zástupcom toľkokrát, ako považujú za potrebné, to však automaticky neznamená, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť všetky tieto trovy predstavujúce odmenu advokáta.

20. Ústavný súd dodáva, že všeobecnému súdu prináleží hodnotiť ako kritérium pre priznanie náhrady trov ich účelnosť, resp. nevyhnutnosť. Táto otázka je vecou úvahy (diskrécie) súdu, ktorá však musí byť vždy primerane odôvodnená. Napriek tomu, že mestský súd mohol v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia detailnejšie ozrejmiť svoje závery a priliehavejšie reagovať na argumentáciu sťažovateľiek týkajúcu sa § 13 ods. 2 vyhlášky, ústavný súd sa nedomnieva, že by rezignoval na svoju povinnosť odôvodniť prijaté rozhodnutie tak, aby bolo dostatočným podkladom na výrok, ktorým ich sťažnosť zamietol. Z hľadiska požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia – uznesenia (§ 263 CSP) – postačuje objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu uznesenia a ktoré sú spôsobilé výrok uznesenia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je jednoznačné, prečo mestský súd potvrdil nepriznanie odmeny advokátovi za konkrétne úkony a z akých dôvodov. Preto možno uzavrieť, že vo vzťahu k aplikácii právnej normy, metodike výpočtu trov konania, k posudzovaniu ich odôvodnenosti a účelnosti mestský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

21. Pokiaľ Civilný sporový poriadok ponecháva otázky trov konania vrátane posúdenia ich účelnosti úvahe všeobecných súdov a tie v jednotlivých prípadoch prihliadajú na konkrétne okolnosti prípadu a svoje úvahy dostatočne odôvodnia, nemožno ich postup z hľadiska základných práv a slobôd považovať za svojvoľný ani neprimeraný (k tomu obdobne napr. aj uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2777/11 či sp. zn. I. ÚS 988/12).

22. Na základe uvedeného nezistil ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení mestského súdu pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv,

a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v časti proti napadnutému uzneseniu mestského súdu z 25. septembra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu